

Bruselj, 2. maj 2018
(OR. en)

Medinstitucionalna zadeva:
2016/0230 (COD)

8216/18
ADD 1 REV 1

CODEC 607
CLIMA 66
ENV 244
AGRI 185
FORETS 14
ONU 30

DOPIS O TOČKI POD „I/A“

Pošiljatelj:	generalni sekretariat Sveta
Prejemnik:	Odbor stalnih predstavnikov/Svet
Zadeva:	Osnutek uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o vključitvi emisij toplogrednih plinov in odvzemov zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva v okvir podnebne in energetske politike do leta 2030 ter spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 in Sklepa št. 529/2013/EU (prva obravnava) – sprejetje zakonodajnega akta – izjave

Izjava Latvije in Litve

Latvija in Litva cenita prizadevanja estonskega predsedstva, da bi se sektor LULUCF, tj. sektor rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva, vključil v okvir podnebne politike po letu 2020.

Pri pregledu zadnjega kompromisnega besedila pa imata obe državi pomisleke glede obveznosti obračunavanja za mokrišča, ki bo postala zavezujoča z letom 2026.

Priznati bi bilo treba pomen mokrišč kot učinkovitih ekosistemov za shranjevanje ogljika.

V primerjavi s povprečjem EU je mokrišč na severu Evrope zaradi geografskih pogojev precej več kot v nekaterih zahodnoevropskih državah.

Zato so ta zemljišča še posebej pomembna za določanje podnebnih ciljev (in za uresničitev pravila o nepresežku emisij), pa tudi za učinkovito in trajnostno gospodarjenje z viri.

Okvirna konvencija Združenih narodov o spremembi podnebja (UNFCCC) države spodbuja, naj zadnje tehnične smernice iz „dopolnila iz leta 2013 k smernicam IPCC za nacionalne evidence toplogrednih plinov iz leta 2006: mokrišča“ uporabijo za poročanje o svojih emisijah in odvzemih iz mokrišč, s katerimi se gospodari. Države članice EU so dosegle različen napredek pri izvajanju dopolnila iz leta 2013 o mokriščih.

Doseganje napredka v državah pri izvajanju tega dopolnila je še toliko pomembnejše, kadar se uvede obvezno obračunavanje za mokrišča, saj so s tem povezani primerljivost doseganja cilja in finančne posledice.

Da bi sistem obračunavanja zares postal zanesljiv in pregleden, bi morale vse države članice uporabljati iste smernice o mokriščih, preden bi se uporabilo obvezno obračunavanje.

Države članice čaka še veliko dela, potrebujejo pa tudi dovolj časa, za:

pridobitev natančnih nacionalnih podatkov o gospodarjenju z mokrišči ter zmanjšanje negotovosti, kjer je treba še veliko postoriti; in

za pridobitev nacionalnih faktorjev za regije (zmerni pas), zlasti zato, ker so z nacionalnimi faktorji, vključenimi v dopolnilo iz leta 2013 o mokriščih, povezane precejšnje negotovosti. Državam članicam bi bilo treba na ravni EU zagotoviti ustrezno znanstveno in metodološko podporo.

Glede na navedeno Evropsko komisijo pozivamo, naj med prihodnjimi revizijami te uredbe upošteva možnost, da države članice še nimajo natančnih podatkov in emisijskih faktorjev za oceno emisij in odvzemov v okviru gospodarjenja z mokrišči, in naj zagotovi, da bodo imele države članice dovolj časa, da to stanje popravijo.

Izjava Poljske

Poljska je globoko razočarana nad sprejeto različico *Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o vključitvi emisij toplogrednih plinov in odvzemov zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva v okvir podnebne in energetske politike do leta 2030 ter spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 in Sklepa št. 529/2013/EU. Dejstvo, da so gozdni sistemi največji in najpomembnejši ponor ogljika v Evropi, ni ustrezno odraženo v predlagani zakonodaji. Določitev referenčne vrednosti za gospodarjenje z gozdnimi zemljišči na podlagi kratkega obdobja 2000–2009 je po našem mnenju arbitrarna odločitev, ki bo nekaterim državam koristila, drugim pa škodovala, saj to obdobje ni dovolj reprezentativno za prikaz gospodarjenja z gozdovi. Ustvarila se je tudi netočna slika gozdarstva v državah članicah, saj sistem obračunavanja temelji na tako določeni referenčni vrednosti za gospodarjenje z gozdovi, pa tudi zato, ker se v porazdelitvenem ključu kompenzacijskega mehanizma kot osnova uporablja parameter gozdnatosti, čeprav je to eden od številnih parametrov, ki se uporabljajo v gozdarskem sektorju. Navedena metodologija obračunavanja bi lahko povzročila negativne bilance emisij navzlic temu, da bodo viri gozdne biomase rasli zaradi dejanskih neto odvzemov.*

Če dolgoročne koristi gozdnih ekosistemov ne bodo dovolj priznane in bodo obračunane kot emisije, kljub temu, da je količina pridobljenega lesa precej nižja od letnega povečanja, bodo predvidene investicije v sektor gozdov in lesa zelo omejene. To pod vprašaj postavlja vlogo sektorja gozdov in lesa v prihodnjem zelenem gospodarstvu v EU. EU bi morala spodbujati uporabo gozdnih virov EU, saj to ni le okolju prijazna rešitev, temveč prispeva tudi k večji vlogi gozdov v ekološkem gospodarstvu in pri trajnostnem razvoju regije. Omejevanje pridobivanja lesa v EU bo neizbežno povzročilo večji uvoz lesnih materialov iz držav, ki niso članice EU.

Poljsko tudi zelo skrbi trenutna struktura okvira za obračunavanje z vidika kompenzacijskega mehanizma za gozdna zemljišča, s katerimi se gospodari, iz člena 11(1), saj bo države članice prikrajšal za možnost uporabe mehanizma prilagodljivosti med LULUCF in uredbo o porazdelitvi prizadevanj, ob upoštevanju člena 7 navedene uredbe in omejitev, opredeljenih v Prilogi III k njej. Uporaba enot iz kompenzacijskega mehanizma pomeni odstopanje od uporabe člena 7 uredbe o porazdelitvi prizadevanj.

Poljska meni, da je to v nasprotju s prvotnim namenom krepite vloge gozdnega sektorja pri izvajanju podnebne politike EU, saj obstaja utemeljeno tveganje, da so bili prej navedeni pogoji za uporabo kompenzacijskega mehanizma za gozdna zemljišča, s katerimi se gospodari, določeni zato, da se zmanjša obseg uporabe posameznih omejitev prilagodljivosti med uredbo o porazdelitvi prizadevanj in LULUCF, kar bi nato pomenilo dodaten element dviga cilja glede zmanjšanja emisij. Zgoraj navedeno in pogoj, da mora biti uresničeno pravilo o nepresežku emisij na ravni EU, vzbujata resno zaskrbljenost, saj je uresničitev tega pogoja v pretežni meri izven nadzora določene države članice in to je po mnenju Poljske nekaj, kar se ne bi smelo zgoditi.

Izjava Portugalske

Portugalska soglaša z dogovorom, doseženim med Evropsko komisijo, Svetom Evropske unije in Evropskim parlamentom. Radi pa bi vseeno poudarili, da imamo še vedno nekaj pomislekov glede pristopa za ta sektor.

Že od začetka razprav poudarjamo, da bi bilo treba sektor LULUCF povsem vključiti v podnebno politiko na način, ki bo obravnaval dejanska zmanjšanja emisij, zagotavljal spodbude za doseganje teh zmanjšanj in spodbujal sekvencirano ogljiko. Sektor LULUCF je ključnega pomena pri uresničevanju ogljične nevtralnosti, ki jo predvideva Pariški sporazum, in za cilj Portugalske, da do leta 2050 doseže svoj cilj glede ogljične nevtralnosti.

Od vsega začetka izpostavljamo tudi številne priložnosti in poti za izboljšanje sistema, ki je bil vzpostavljen v okviru strukture Kjotskega protokola in ki se je že izkazal za nepotrebno zapletenega in zelo omejenega pri spodbujanju dejanskega ukrepanja.

Končni izid je povečana nejasnost, zlasti pri izračunu gozdnih referenčnih ravni, in presega mednarodne smernice za izolirano obračunavanja odmrlega lesa.

Oba vidika v to uredbo prinašata zapletenost in zato bo uredbo težje razlagati in izvajati.

Portugalska tudi poudarja, da bo obvezno obračunavanje mokrišč zelo obremenilo države članice, v katerih so mokrišča zanemarljiv vir emisij.

Menimo, da bo po letu 2030 mogoče precej izboljšati ta model, in sicer na podlagi izkušenj, pridobljenih pri njegovem izvajanju, pa tudi na preudarnih pristopih, ki so jih izbrale druge države v okviru Pariškega sporazuma.
